

fra Rædens vilde ikke have stemt for disse Love, hvis det ikke var af de Grunde; men det er ikke Forhandlingspolitik, men Demonstrationspolitik, som ikke har det mindste med Sagen at gøre, det er en Demonstration, som det ærede Medlem fra Rædens viser, og det bliver hans Sag at vise Befolkningen: Det er de Smaating; jeg betaler for at tilkøbe mig noget andet.

Ordføreren (K. Nielsen): Der er talt om den gode gamle Land. Jeg tror, at Nutidens Land vilde have været ret godt i Overensstemmelse med den gode gamle Land; hvis den havde ført til, at Formanden allerede for længe siden havde ringet med Kloften, og erklæret Forhandlingen for endt; dog det vedkommer ikke Sagen, og jeg skal heller ikke dvæle derved. Jeg vil derimod gøre nogle få Bemærkninger med Hensyn til det reelle Indhold af det Lovforslag, som her foreligger til endelig Vedtagelse. Særlig vil jeg over for det ærede Medlem for Langeland (Brandes) gøre opmærksom paa, naar han udtalte, da han først havde Ordet, at han helst vilde have denne Sag fremmet efter dens eget Indhold og set i denne Belysning, at jeg da ikke kan se rettere, end at, naar vi saa blive ved det, som det ærede Medlem for Ribe Amts 3dje Valgkreds (Bust) i Dag udtrykte om den gode gamle Land, tør man vel politisk set sige, at naar det udtaltes af ham, faar denne gode gamle Land sin Begemliggørelse i det nu afdøde Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds (Berg) [Sens Bust: 3ffe fuldt ud.] Naa, ikke fuldt ud, men dog nogenlunde i det væsentlige. For saa vidt jeg altsaa tør tage det for givet, gjorde jeg allerede ved anden Behandling opmærksom paa, at dette ærede Medlem (Berg) og med ham en stor Del af dette Ting Gang efter Gang ved Afstemning havde givet sin Tilslutning til, at de Lønninger der her er Tale om, vare for smaa. Det nævnte ærede Medlem mente, at det, der her sker, kun er en Retfærdighedshandling mod en enkelt Klasse af Embedsmænd, og at den Uretfærdighed, som der her bliver raadet Bod paa, var saa meget større, som andre Embedsmænd gennem en Række af Aar havde faaet deres Lønning forhøjet, uden at disse vare komne i Linie med dem. Naar der saa siges, at vi have frataget det ene Krav efter det andet, for at naa det, her er naaet, og det stilles op ved Omtalen af de 27 Timer, tillod jeg mig allerede ved anden Behandling at gøre opmærksom paa, hvorledes det forholder sig med de 27 Timer, nemlig, at et af to maa finde Sted; enten maa man opgive de 27

Timer, eller man maa, hvis man tilsigter en Lønningsforbedring, gaa op til betydelig højere Lønningskasser end de, der her bleve vedtagne ved anden Behandling, og nu foreslaas vedtagne ved tredje Behandling. Naar der dernæst er Tale om det urimelige i Ekstrabetaling for Ekstratimer, gjorde jeg ved anden Behandling opmærksom paa, at det er et Forhold, som har været fortsat i over 40 Aar, og altsaa set fra den Side har Sædvanens Hævd. Og ikke alene det; ved Finanslovens Behandling i 1882—83, blev det ved Konference mellem den daværende Regering og Finansudvalget og ved Afstemning her i Tinget slaet fast, at det var en naturlig og passende Betaling, som der ydedes, og at det naturlige Timetal, der kunde paalægges for den givne Løn, var 24 Timer; hvad der arbejdes der ud over maatte betales med 48 Kr. aarligt pr. Time. Naar dette altsaa er saa, ville de Herrer forstaa, at her ikke er sket noget, som afviger fra gamle Principper; tværtimod, man burde snarere sige, at det er den gode gamle Land, der har faaet Lov til at ske Fyldest gennem de Beslutninger, vi have vedtaget. Naar der er Tale om at der er opgivet noget, er der ikke opgivet andet end det, som er nytt, men jeg er enig med de Herrer i, at jeg kunde ønske adskilligt andet og mere. Vi maa dog huske paa, at den Stilling, der alt er hævdet fra Folketingets Side, er Mejeretten; at den, der staar paa Mejerettens Stade, er den stærkeste. Men vi maa dog gøre et af to, enten maa vi lade disse lavt lønede Embedsmænd staa som Gæster for at faa noget andet, eller ogsaa indrømme, at det er naturligt og rigtigt, naar vi erkende, at denne Uret hviler paa dem, saa at løse den, uanset, at vi ikke saa nye Krav tilfredsstillede, som vi ønske. Jeg skal derfor fremdeles anbefale, at man stemmer for Lovforslaget i den nu foreliggende Stikelse, og det kan jeg gøre, uanset nogen Tilnærmning til noget som helst andet Lovforslag. I øvrigt er det ikke uden Betydning for mig, at Forhandlingen er saa fremfreden nu, at vi ved at vedtage denne Lov have haft en Smule af en Løftestang i Retning af at saa fremmet andre Love, som vi særlig ønske, men som man ikke gennem en lang Række Aar har kunnet naa at saa fremmet efter vore Anskuelser. Jeg tror, at naar dette skal kaldes at sætte en Værelse i sin Skændsel, er det da et stærkt Udtryk, som det er uhyggeligt at bruge. Jeg tror, at overfor den Slags Udtryk vil det være passende at minde om en gammel Politikers Ord: Naar man har Ret, hvorfor saa være grov.

Endelig skal jeg lige over for det ærede